

Preguar la Paraula

Temps de Pasqua
L'Ascensió del Senyor
2 de juny de 2019

Pregària inicial

Pare, tu que ets font de vida, dóna'ns la gràcia de respondre a la crida del teu Fill Jesús que ens ha fet amics seus. Fes que seguint-lo a Ell, el nostre mestre i pastor, visquem el seu manament nou i ens mantinguem en el camí de la veritat. Per Jesucrist, el teu Fill i Senyor nostre.

Llegeixo la Paraula

Lc 24,46-53

Acaba l'evangeli segons sant Lluç: En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Així ho diuen les Escripures: El Messies havia de patir i de resuscitar el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis. Ara, jo us enviaré el do que el Pare ha promès, i vindrà sobre vosaltres; no us mogueu de la ciutat fins que haureu estat revestits del poder que us vindrà de dalt».

Després se'ls endugué fora, fins a prop de Bet-Hània, alçà les mans i els beneí. Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo.

Després, plens d'una alegria immensa, se'n tornaren a Jerusalem. I contínuament eren al temple donant gràcies a Déu.

Entenc la Paraula

Celebrem un esdeveniment teològic que s'està donant ara en aquest instant igual que es va donar en el moment de morir Jesús. Els «tres dies» per a la resurrecció, els «quaranta dies» per a l'ascensió, els «cinquanta dies» per a la vinguda de l'Esperit, no són temps cronològics sinó teològics. Ens diuen la manera de ser de Déu, no el temps en què actua.

Lluç, en el seu *evangeli*, posa les aparicions i l'ascensió tot junt al mateix dia. En canvi, el mateix Lluç en els *Fets* parla dels quaranta dies que Jesús

es va estar amb els seus deixebles. El fet de no donar importància a aquesta aparent contradicció, vol dir que el temps cronològic no tenia cap importància per a ell.

Hi ha una primera dada que ens ha de fer pensar: Ni Mateu, ni Marc, ni Joan, ni Pau parlen de l'ascensió com a fenomen físic. Només Lluç al final del seu evangeli i més detalladament al començament dels "Fets dels Apòstols", narra l'ascensió com un fenomen constatable pels sentits.

Si, com sembla probable, els dos relats van constituir inicialment un sol i únic llibre, voldria dir que Lluç va duplicar el relat i en va deixar un com a final i un altre com a començament de les seves dues obres (evangeli + Fets). Per a ell, l'evangeli és el relat de tot el que va fer i va ensenyar Jesús; els Fets és el relat de tot el que van fer els apòstols. Aquesta constatació de l'acció de Déu, primer en Jesús i després en els cristians, és una de les claus de tot el misteri pasqual i en concret és la clau per entendre la festa de l'Ascensió que estem celebrant.

De la resurrecció a l'Ascensió: A poc a poc, tota la comunitat de deixebles es va «contagiant» de la fe en la resurrecció. Aquesta nova (i última) aparició de Jesús que ens relata Lluç deixa entendre que es tracta d'un procés que va començar amb uns quants —o quantes— fins a arribar a convertir-se en una vivència de tipus comunitari.

Segurament va ser inevitable experimentar els dubtes, el temor, el sentiment de frustració i de derrota; per això, aquestes primeres experiències de fe en la resurrecció i d'adhesió total al Ressuscitat són confuses: de primer creien que estaven veient una fantasma (Lc 39); no obstant això, el Ressuscitat no es «rendeix», és comprensiu amb els seus deixebles i per això, com en el passatge d'Emmaús, recorre novament a l'Esriptura i els obre l'enteniment perquè compreguin, i una vegada més fa servir el símbol del menjar.

Així, la comunitat de deixebles acaba tot un procés formatiu, recordant les paraules i els signes del Mestre durant la seva vida pública. Ells i elles queden ara habilitats per a ser testimonis a tot el món, començant per Jerusalem.

Medito la Paraula

Avui hem de tenir molt present l'oració que fa Pau en la segona lectura. És molt profunda i ens dóna la clau de tota vida espiritual.

«Que el Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, us concedeixi el do espiritual de comprendre la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat...»

No demana intel·ligència, sinó «el do espiritual de comprendre la seva revelació». No demana una visió sensorial penetrant, sinó que il·lumini la «mirada interior» del cor. El veritable coneixement no ve de fora, sinó de l'experiència interior. El coneixement de Déu que adquirim pels sentits o per la raó no serveix de res. Ni teologia, ni normes morals, ni ritus serveixen de res si no ens porten a l'experiència interior i no van acompanyats d'una vida lliurada als altres.

L'Ascensió ens fa reflexionar sobre un aspecte del misteri pasqual. Es tracta de descobrir que la possessió de la Vida per part de Jesús és total. Participa de la mateixa Vida de Déu i per tant, està al més alt de el «cel». Les paraules són apunts perquè nosaltres puguem entendre'ns.

Avui tenim un altre exemple de com, per voler explicar una realitat espiritual, la compliquem més. «Ressuscitar» no és tornar a la vida biològica *sinó tornar al Pare*. «Vaig sortir del Pare i he vingut al món; ara deixo el món per tornar al Pare». *Ser glorificat, no és rebre honors, sinó manifestar l'amor total de Déu*.

La nostra meta, com la de Jesús, és ascendir fins al més alt, al Pare. Però tenint en compte que el nostre punt de partida és també, com en el cas de Jesús, el mateix Déu. No es tracta de cap moviment, sinó de presa de consciència. Aquesta ascensió no puc fer-la a costa dels altres, *sinó servint a tots*. Passant per sobre dels altres, no ascendeixo sinó que descendeixo. Com Jesús, l'única manera d'aconseguir la meta és descendint fins al més profund. El qui més va baixar, és el qui més alt ha pujat.

D'altra banda, convenia que se n'anés perquè poguéssim ser sadollats pel seu Esperit. És el punt d'arrencada d'una nova presència que ens farà costat fins l'últim instant del temps. Ara, mans a la feina. Prou de viure embadalits, fent el badoc. Tenim encomanada la missió de construir la ciutat terrenal: anunciar Jesucrist, proclamar la dignitat de cada persona, promoure la justícia i la fraternitat, ser testimonis de l'amor del Crist.

Ho deixa tot a les nostres mans. La seva ajuda, però, mai no ens faltará. Ara bé, vol que ho fem nosaltres, de la mateixa manera que ho féu ell quan va passar per aquest món. La pau és cosa nostra. I la lluita contra la pobresa, la fam i les malalties. Fer costat als menys afavorits. Ser missioners de l'evangeli.

Anunciar a tothom l'immens amor de Déu el nostre Pare. Proclamar que Jesucrist és el nostre Salvador. Que som cridats a compartir la seva glòria, costat per costat, a la casa del Pare. Cal, però, que seguim els seus passos. Que perseverem en el combat contra el mal. Que ens deixem portar pel seu Esperit... Avui és la festa de la gran esperança, l'eix vertebrador que, des de la fe, dóna sentit al nostre viure.

Prego amb la Paraula

Ascensió és aproximació

«Has pujat al cel», Senyor
i nosaltres hem entès
que te n'havies anat molt lluny!...

Però el cel és allí on tu vius,
el cel és allí on en trobes
i on et deixes trobar.

El teu cel és --abans que res--
el cor dels teus fills i filles
que viuen en el teu amor.

Canvia'ns els ulls i sobretot el cor
perquè sapiguem reconèixer
les pistes que ens has deixat
de la teva presència viva i constant
entre nosaltres.

Canvia'ns els ulls i sobretot el cor
perquè entenguem que la nostra tasca
no és la de quedar-nos mirant el cel,
sinó la de viure tota la nostra vida
com a testimonis del teu amor
i de la teva presència entre nosaltres.

Pregària final

Senyor Jesucrist, et donem gràcies per l'amor amb què has acompanyat i conti-nues acompanyant els teus deixebles. Gràcies per haver compartit amb nosaltres la teva relació amb el Pare i amb l'Esperit. Fes, Senyor, que ens mantinguem en tu com els sarments en el cep que els sosté i els nodreix i que per això donem fruit. Tu que ens vas estimar fins al límit i vius i regnes amb el Pare en la unitat de l'Esperit Sant pels segles dels segles. Amén.

Orar la Palabra

Tiempo de Pascua
La Ascensión del Señor
2 de junio de 2019

Oración inicial

Padre, tú que eres fuente de vida, danos la gracia de responder al llamado de tu Hijo Jesús que nos ha hecho sus amigos. Haz que siguiéndole a Él, nuestro maestro y pastor, vivamos su mandamiento nuevo y permanezcamos en el camino de la verdad. Por Jesucristo tu Hijo y Señor nuestro.

Leo la Palabra

Lc 24,46-53

Conclusión del santo evangelio según san Lucas: En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Así estaba escrito: el Mesías padecerá, resucitará de entre los muertos al tercer día y en su nombre se predicará la conversión y el perdón de los pecados a todos los pueblos, comenzando por Jerusalén. Vosotros sois testigos de esto. Yo os enviaré lo que mi Padre ha prometido; vosotros quedaos en la ciudad, hasta que os revistáis de la fuerza de lo alto.»

Después los sacó hacia Betania y, levantando las manos, los bendijo. Y mientras los bendecía se separó de ellos, subiendo hacia el cielo. Ellos se postraron ante él y se volvieron a Jerusalén con gran alegría; y estaban siempre en el templo bendiciendo a Dios.

Entiendo la Palabra

Celebramos un acontecimiento teológico que se está dando en este momento igual que se dio en el instante de morir Jesús. Los tres días para la resurrección, los cuarenta días para la ascensión, los cincuenta días para la venida del Espíritu, no son tiempos cronológicos sino teológicos. Nos dicen la manera de ser de Dios, no el tiempo en que actúa.

Lucas, en su evangelio, pone todas las apariciones y la ascensión en el mismo día. En cambio, en los Hechos habla de cuarenta días de permanencia de Jesús con sus discípulos. Al no dar importancia a esa aparente contradicción, quiere decir que para él no tenía ninguna importancia el tiempo cronológico.

Primer dato que nos tiene que hacer pensar: Ni Mateo, ni Marcos, ni Juan, ni Pablo hablan de la ascensión como fenómeno físico. Sólo Lucas al final de su evangelio y más detalladamente al comienzo de los “Hechos de los Apóstoles”, narra la ascensión como un fenómeno constatable por los sentidos.

Si, como parece probable, los dos relatos constituyeron al principio un solo libro, tendríamos que se duplicó el relato para dejar uno como final y otro como comienzo de sus dos obras (evangelio + Hechos). Para él, el evangelio es el relato de todo lo que hizo y enseñó Jesús; los Hechos es el relato de todo lo que hicieron los apóstoles. Esa constatación de la acción de Dios, primero en Jesús y luego en los cristianos, es una de las claves de todo el misterio pascual y en concreto es la clave para entender la fiesta de la Ascensión que estamos celebrando.

De la resurrección a la Ascensión: Poco a poco, toda la comunidad de discípulos se va «contagiando» de la fe en la resurrección. Esta nueva (y última) aparición de Jesús nos da idea de que fue un proceso que comenzó con unos cuantos —o cuantas— hasta llegar a convertirse en una vivencia de tipo comunitario.

Seguramente fue necesario experimentar las dudas, el temor, el sentimiento de frustración y de derrota; por eso, esas primeras experiencias de fe en la resurrección y de adhesión total al Resucitado son confusas: al principio creían estar viendo a un fantasma (Lc 39); sin embargo, el Resucitado no se «rinde», es comprensivo con sus discípulos y por eso de nuevo, como en el pasaje de Emaús, acude a la Escritura y les abre las mentes para que entiendan, y una vez más utiliza el símbolo de la comida.

Así, la comunidad de discípulos termina todo un proceso formativo, recordando las palabras y los signos del Maestro durante su vida pública. Ellos y ellas quedan ahora habilitados para ser testigos en todo el mundo, comenzando por Jerusalén.

Medito la Palabra

Hoy debemos tener muy presente la oración que hace Pablo en la segunda lectura. Es muy profunda y nos da la clave de toda vida espiritual.

“Que el Dios del Señor nuestro Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de revelación para conocerlo; ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cual es la esperanza a la que os llama...”

No pide inteligencia, sino **espíritu de revelación**. No pide una visión sensorial penetrante, sino **que ilumine los “ojos” del corazón**. El verdadero conocimiento no viene de fuera, sino de la experiencia interior. El conocimiento de Dios que adquirimos por los sentidos o por la razón no sirve de nada. Ni teología, ni normas morales, ni ritos sirven de nada si no nos llevan a la experiencia interior y no van acompañados de una vida entregada a los demás.

La Ascensión nos hace reflexionar sobre un aspecto del misterio pascual. Se trata de descubrir que la posesión de la Vida por parte de Jesús es total. Participa de la misma Vida de Dios y por lo tanto, está en lo más alto del “cielo”. Las palabras son apuntes para que nosotros podamos entendernos.

Hoy tenemos otro ejemplo de cómo, intentando explicar una realidad espiritual, la complicamos más. Resucitar no es volver a la vida biológica sino volver al Padre. “Salí del Padre y he venido al mundo; ahora dejo el mundo para volver al Padre”. Ser glorificado, no es recibir honores, sino manifestar el amor total de Dios.

Nuestra meta, como la de Jesús, es ascender hasta lo más alto, al Padre. Pero teniendo en cuenta que nuestro punto de partida es también, como en el caso de Jesús, el mismo Dios. No se trata de movimiento alguno, sino de toma de conciencia. Esa ascensión no puedo hacerla a costa de los demás, sino sirviendo a todos. Pasando por encima de los demás, no asciendo sino que descendo. Como Jesús, la única manera de alcanzar la meta es descendiendo hasta lo más hondo. El que más bajó, es el que más alto ha subido.

Por otro lado, convenía que Él se fuera para que pudiéramos ser saciados por su Espíritu. Es el punto de arranque de una nueva presencia que nos acompañará hasta el último instante del tiempo. Ahora, manos a la obra. Basta ya de vivir embobados, mirando al cielo. Tenemos encomendada la misión de construir la ciudad terrenal: anunciar a Jesucristo, proclamar la dignidad de cada persona, promover la justicia y la fraternidad, ser testigos del amor de Cristo.

Él lo deja todo en nuestras manos. Pero nunca nos faltará su ayuda. Ahora bien, quiere que lo hagamos nosotros, del mismo modo que lo hizo él cuando pasó por este mundo. La paz es cosa nuestra. Y también la lucha contra la pobreza, contra el hambre o las enfermedades. Estar al lado de los menos favorecidos. Ser misioneros del evangelio. Anunciar a todo el

mundo el inmenso amor de Dios nuestro Padre. Proclamar que Jesucristo es nuestro Salvador. Que todos estamos llamados a compartir su gloria, codo con codo, en la casa del Padre. Pero es necesario que sigamos sus pasos. Que perseveremos en el combate contra el mal. Que nos dejemos guiar por su Espíritu... Hoy es la fiesta de la gran esperanza, el eje vertebrador que, desde la fe, da sentido a nuestro vivir.

Rezo con la Palabra

Ascensión es aproximación

«Has subido al cielo», Señor...
y nosotros nos pensábamos
¡que te habías ido muy lejos!

El cielo es allí donde tú vives
es allí donde te encuentras
y donde te dejas encontrar.

Tu cielo es –ante todo–
el corazón de tus hijos e hijas
que viven en tu amor.

Cámbianos la mirada y el corazón
para que sepamos reconocer las pistas
que nos has dejado de tu presencia
–viva y constante– entre nosotros.

Cámbianos la mirada y el corazón
para que entendamos que nuestra tarea
no es la de quedarnos mirando al cielo,
sino la de vivir toda nuestra vida
como testigos de tu amor y tu presencia
en medio de nuestros hermanos.

Oración final

Señor Jesucristo, te damos gracias por el amor con que has acompañado y sigues acompañando a tus discípulos. Gracias por haber compartido con nosotros tu relación con el Padre y con el Espíritu. Haz, Señor, que permanezcamos en ti como los sarmientos en la vid que los sostiene y los alimenta y que por ello demos fruto. Tú que nos amaste hasta el fin y vives y reinas con el Padre en la unidad del Espíritu Santo por los siglos de los siglos. Amén.